Я раз лежав. Спокійна течія
Несла вгорі золотосяйні хмари...
Коли здалось — мов у глухім ударі,
Блакить розкрилась і стряслась земля!

Як божевільна, мрія палія,
Палала сфера. Огняні примари
Розходились і сходились у пари...
І в спеці шкіра тріскалась моя.

І я побачив: неслась земна куля
Серед пекельного того розгулля
У хорі незчистелнному планет.

Зотліло все в страшнім огні свободи:
Гляділо сонце лиш в холодні води
І диски місяців, як мідь монет.